

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců Mgr. Daniely Zemanové, JUDr. Barbary Pořízkové, JUDr. Michala Mazance a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobkyně: **M. Y.**, zastoupené Mgr. Radimem Strnadem, advokátem se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 8. 2007, č. j. OAM-813/VL-07-K04-2006, ve věci mezinárodní ochrany, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 22. 2. 2008, č. j. 28 Az 59/2007 - 60,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci stěžovatelky, Mgr. Radimu Strnadovi, advokátovi se sídlem Příkop 8, Brno, **s e p ř i z n á v á** odměna za poskytnutou právní službu ve výši 3840 Kč. Tato částka bude uhrazena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „žalovaný“), ze dne 20. 8. 2007, č. j. OAM-813/VL-07-K04-2006, jímž jí nebyla dle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), udělena mezinárodní ochrana.

Ve včas podané kasační stížnosti napadá stěžovatelka shora uvedený rozsudek krajského soudu z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Dle jejího názoru žalovaný při zjišťování skutkového stavu věci porušil ust. § 2 odst. 1, 3 a 4, § 3, § 4 odst. 4, § 7 odst. 1 a § 8 odst. 2 a § 50 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Stěžovatelka se dále cítí být rozhodnutím žalovaného zkrácena na svých právech v důsledku porušení ust. § 12 písm. a) a b), § 14 a § 16 zákona o azylu. Nesouhlasí s odůvodněním žalovaného, který odmítl hodnotit jí předložené materiály s odůvodněním, že se bezprostředně nevztahují k její osobě. Žalovaný se dle stěžovatelky těmito podklady vůbec nezabýval, čímž porušil ust. § 63 odst. 3 správního řádu. Pokud žalovaný uvádí, že se tyto materiály netýkají samotné stěžovatelky, pak ze stejného důvodu není možno obsáhle citovat z dokumentů obsahujících informace o zemi původu, které žalovaný shromáždil, neboť se taktéž netýkají přímo její osoby. Nelze připustit, aby v rámci stejného správního řízení byla přikládána důkazům opatřeným správním orgánem větší důkazní hodnota, než důkazním prostředkům předloženým stěžovatelkou. Stěžovatelka se domnívá, že při hodnocení a posuzování její žádosti je nutno zohlednit současně podané žádosti jejího manžela a dcery. Pokud tak žalovaný neučinil, tento nedostatek se výrazně promítl do rozhodování v případě posuzování důvodů azylu dle ust. § 14b zákona o azylu. Podle stěžovatelky se jedná o zásadní pochybení, které má za následek porušení ust. § 3 správního řádu. Stěžovatelka též namítá, že v průběhu správního řízení bylo doloženo, že je ve své zemi pronásledována za uplatňování své víry a z ostatních materiálů je doložen její odůvodněný strach z pronásledování, přesto v této souvislosti ve vztahu k ust. § 12 zákona o azylu nebyly uvedeny důvody, proč nesplnila podmínky k udělení azylu dle tohoto ustanovení. V této části se proto rozhodnutí žalovaného stěžovatelce jeví nepřezkoumatelným. Stěžovatelka uvádí, že jí není známo, z jakých skutečností žalovaný vycházel při posuzování důvodů udělení azylu dle ust. § 14 zákona o azylu, přičemž odkaz na údaje, které měla stěžovatelka sdělit v rámci řízení, je nedostatečný a nepřezkoumatelný, neboť stěžovatelka má právo vědět, jaké skutečnosti vedly žalovaného k neudělení azylu podle tohoto ustanovení. Závěr žalovaného je tak zcela bez odůvodnění a v tomto směru činí jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné. Stejně tak odkaz krajského soudu na kontext s celým případem je nepřezkoumatelný. Stěžovatelka je ve své zemi bez vlastního zavinění pronásledována z důvodu svého náboženského vyznání a přesto se zde nejedná dle názoru soudu o důvod dle § 14 zákona o azylu. V tomto směru nepovažuje stěžovatelka rozsudek za odůvodněný, neboť není zřejmé, za jakých podmínek by dle § 14 zákona o azylu bylo možno v případě stěžovatelky ochranu poskytnout. Stěžovatelka dále uvádí, že dostatečně prokázala své obavy z reakcí kompetentních orgánů v případě návratu, a proto žalovaný pochybil, pokud její žádosti nevyhověl ani ve směru udělení tzv. doplňkové ochrany. Toto tvrzení vyplývá ze skutečnosti, že se žalovaný žádným způsobem nezabýval materiály, které předložila, čímž zásadním způsobem pochybil a porušil ust. § 3 správního řádu. S ohledem na výše

uvedené stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Vzhledem k okolnosti, že v dané věci se jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany (dříve ve věci azylu), Nejvyšší správní soud se ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech mezinárodní ochrany je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Po zvážení obsahu kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že ji nelze považovat ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. za přijatelnou, tj. za podstatně přesahující vlastní zájmy stěžovatelky.

K tvrzení stěžovatelky, že žalovaný při zjišťování skutkového stavu věci porušil ust. § 2 odst. 1, 3 a 4, § 4 odst. 4, § 7 odst. 1 a § 8 odst. 2 a § 50 správního řádu, považuje Nejvyšší správní soud za nezbytné uvést následující. Jednou ze zvláštních náležitostí kasační stížnosti dle ust. § 106 odst. 1 s. ř. s. je i označení důvodů, pro něž stěžovatel napadá rozhodnutí krajského soudu – tzv. stížních bodů. Stížní bod musí zpravidla zahrnovat jak skutkové, tak právní důvody, pro něž stěžovatel považuje rozhodnutí soudu za nezákonné. Důvody uvedené v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s. jsou však jen obecnými kategoriemi, které musí stěžovatel v kasační stížnosti naplnit konkrétním obsahem, tedy vylicit, k jakým konkrétním vadám došlo podle jeho názoru v řízení před správním orgánem či před soudem, jakými blíže určenými vadami trpí podle něj rozhodnutí soudu, v čem přesně spatřuje

stěžovatel nesprávné posouzení právní otázky soudem apod. (srovnej usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 2. 2006, č. j. 1 Azs 9/2006 - 41, dostupné na www.nssoud.cz, či rozsudek téhož soudu ze dne 23. 10. 2003, č. j. 2 Azs 9/2003 - 40, publikovaný pod č. 113/2004 Sb. NSS). Pouhá paragrafová či slovní citace některého zákonného ustanovení jako stížní bod neobstojí a je pro soud irelevantní. Je jistě možné učinit takový odkaz součástí stížního bodu; musí být ovšem doplněn konkrétním tvrzením vypovídajícím o konkrétní situaci, námitce či postoji stěžovatele, což se v projednávané věci v případě odkazu na shora citovaná ustanovení správního řádu nestalo. Protože stěžovatelka svá tvrzení blíže nekonkretizovala, Nejvyšší správní soud se tvrzeními v této podobě nezabýval, neboť se nejedná o stížní body.

Pokud se stěžovatelka cítí být rozhodnutím správního orgánu zkrácena na svých právech v důsledku porušení ust. § 16 zákona o azylu ze strany správního orgánu, Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že v projednávané věci nebylo ust. § 16 zákona o azylu (upravující zjevně nedůvodnou žádost o mezinárodní ochranu) aplikováno a nemohlo být tedy ani ze strany správního orgánu porušeno. Za této situace považuje zdejší soud tuto námitku za bezpředmětnou.

Nejvyšší správní soud neshledal rozhodnutí žalovaného ani napadený rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelnými pro nedostatek důvodů. Jak rozhodnutí žalovaného (na straně 5, 6 a části strany 7 tohoto rozhodnutí), tak i rozsudek krajského soudu (strana 4 - 6) obsahuje srozumitelné odůvodnění, z něhož je zřejmé, proč soud ani žalovaný neshledaly relevantnost důkazních návrhů stěžovatelky pro danou věc. Předmětná rozhodnutí proto není možno pokládat za nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (podobně například rozsudek Vrchního soudu ze dne 26. 2. 1993, č. j. 6 A 48/92 - 23, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publikovaný pod č. 689/2005 Sb. NSS).

Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného pro nedostatek důvodů není s ohledem na výše uvedenou judikaturu dána ani v případě stěžovatelkou tvrzeného chybějícího odůvodnění ve vztahu k ust. § 12 zákona o azylu. V daném případě nebylo rozhodnutí žalovaného shledáno nepřezkoumatelným, neboť žalovaný se pečlivě a podrobně vypořádal s tím, proč u stěžovatelky neshledal naplnění důvodů azylu dle shora citovaného ustanovení a své závěry dostatečným způsobem zdůvodnil (viz strana 5 až 7 žalobou napadeného rozhodnutí správního orgánu). Stěžovatelka ostatně v kasační stížnosti uvádí, že nesouhlasí s důvody uvedenými v rozhodnutí a namítá jejich nesprávnost. Je tedy zřejmé, že tyto důvody zná, její výtky směřují ke správnosti a zákonnosti úvah žalovaného, což jsou námitky nezákonnosti, případně vad řízení, nikoli nepřezkoumatelnosti. Nejvyšší správní soud považuje za vhodné poznamenat, že nesouhlas stěžovatelky s vlastním hodnocením žalovaného a krajského soudu nemůže sám o sobě znamenat nepřezkoumatelnost jejich rozhodnutí.

Stěžovatelka dále namítá, že i přesto, že předložila materiály nejrůznějšího původu o situaci v Kazachstánu, nebyly tyto ze strany žalovaného nijak hodnoceny s odůvodněním, že se bezprostředně nevztahují k osobě stěžovatelky. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí výslovně konstatoval, že stěžovatelka předložila celkem tři články, které získala z internetu. V rámci doplňujícího pohovoru k daným materiálům uvedla, že dané texty pojednávají o útlaku Ujgurů v Kazachstánu, dále o útlaku členů hnutí Hare Krišna a o kazašském prezidentu Nazarbajevovi. Nejvyšší správní soud za účelem ověření relevance zmíněných dokumentů pro projednávanou věc zjistil obsah tvrzení stěžovatelky v žádosti o udělení azylu a v pohovorech z 11. 8. 2006, 15. 2. 2007 a 6. 8. 2007. V žádosti o udělení azylu stěžovatelka poukazovala na své pronásledování kvůli víře (muslimskému vyznání), z tohoto důvodu odešla z práce, jelikož zaměstnavateli nevyhovovalo její oblečení, a dále na neuctivé a arogantní chování policistů během domovních prohlídek, ke kterým docházelo právě z důvodu víry stěžovatelky a jejího manžela. V pohovoru k uvedené žádosti a ve dvou doplňujících pohovorech opakovala své důvody spočívající v pronásledování vyznavačů islámu v Kazachstánu a k dotazům žalovaného zdůrazňovala přezíravé a arogantní chování policistů při provedených domovních prohlídkách. Stěžovatelka naopak v průběhu řízení neuváděla, že by patřila k Ujgurům, ani že by byla členkou hnutí Hare Krišna. Co se týká prezidenta Nazarbajeva, který si dle stěžovatelky upravil ústavu tak, aby se mohl stát doživotním prezidentem, nemá tato skutečnost sama o sobě bez dalšího bližšího tvrzení žádnou návaznost na situaci stěžovatelky. Nejvyšší správní soud v této souvislosti odkazuje (shodně jako krajský soud) na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2008, č. j. 5 Azs 5/2008 - 53, dle něhož: *„Neutěšená situace se stavem dodržování lidských práv v zemi původu žadatele o mezinárodní ochranu sama o sobě nezakládá důvod pro její udělení dle § 12 zákona o azylu. Jak již tento soud mnohokrát zdůraznil, právně významnou pro zjištění naplnění zákonných podmínek pro udělení mezinárodní ochrany se jeví konkrétní situace stěžovatele a důvody, pro které o azyl žádá.“*

Z výše uvedeného je zřejmé, že žalovaný nemohl hodnotit obsah stěžovatelkou předložených materiálů ve vztahu k její žádosti o mezinárodní ochranu, neboť skutečnosti uvedené v těchto člancích neměly k příběhu stěžovatelky žádný vztah a souvislost, nikoli z důvodu, že nebyly vypracovány konkrétně k její osobě, jak stěžovatelka namítá.

K námitce porušení § 63 správního řádu se Nejvyšší správní soud nemohl vyjádřit. Uvedené ustanovení upravuje vykazání z místa konání úkonu, z obsahu kasační stížnosti nebylo možno dovodit bližší okolnosti případného pochybení žalovaného správního orgánu ve vztahu ke stěžovatelce.

Další námitka stěžovatelky se týká povinnosti žalovaného zohlednit při hodnocení a posuzování její žádosti i současně podané žádosti manžela a dcery.

Toto nezohlednění pak mělo podle jejího názoru negativní vliv na posouzení důvodů azylu dle ust. § 14b zákona o azylu a v konečném důsledku se jednalo o zásadní pochybení, včetně porušení § 3 správního řádu. Nejvyšší správní soud k této námitce podotýká, že stěžovatelkou uvedený postup by byl na místě v případě, kdy je aplikováno ust. § 13 zákona o azylu a posuzuje se možnost udělení azylu za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi azylanta, případně kdy je dle ust. § 14b zákona o azylu rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany udělena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny. V této souvislosti je ovšem nutné připomenout, že udělení mezinárodní ochrany (tj. azylu, či doplňkové ochrany) rodinnému příslušníku azylanta, či osoby požívající doplňkové ochrany, podle výše citovaných ustanovení zákona o azylu, je možné jen v případě existence pravomocného rozhodnutí o udělení mezinárodní ochrany osobě, která je rodinným příslušníkem žadatele o udělení mezinárodní ochrany (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 8. 2004, č. j. 4 Azs 147/2004 - 81, publikovaný pod č. 388/2004 Sb. NSS). Vzhledem ke skutečnosti, že v projednávané věci takového pravomocného rozhodnutí neexistuje, neboť ani manžel stěžovatelky (věc je u Nejvyššího správního soudu vedena pod sp. zn. 9 Azs 45/2008), ani jeho nezletilé dceři, která je v řízení zastoupena manželem stěžovatelky jako zákonným zástupcem (věc je u Nejvyššího správního soudu vedena pod sp. zn. 9 Azs 43/2008), nebyla mezinárodní ochrana, ať už ve formě azylu, nebo doplňkové ochrany, udělena, nelze hovořit o pochybení žalovaného, případně o porušení § 3 správního řádu.

Nejvyšší správní soud následně přistoupil k posouzení námítky vztahující se k posuzování podmínek pro udělení tzv. humanitárního azylu dle ust. § 14 zákona o azylu. Stěžovatelka namítá, že jí není známo, z jakých skutečností vycházel správní orgán při posuzování důvodů udělení azylu dle ust. § 14 zákona o azylu, přičemž odkaz na údaje, které měla sdělit stěžovatelka v rámci řízení, je nedostatečný a nepřezkoumatelný, neboť stěžovatelka má právo vědět, jaké skutečnosti vedly správní orgán k neudělení azylu podle tohoto ustanovení. Stejně tak nepovažuje stěžovatelka za odůvodněný rozsudek krajského soudu, pokud soud nepopsal alespoň v obecných rysech situaci, za níž by správní orgán azyl z důvodů dle ust. § 14 citovaného zákona udělil.

K otázce rozhodování správního orgánu o udělení humanitárního azylu a rozsahu přezkumu takových rozhodnutí se Nejvyšší správní soud opakovaně vyslovil, např. ve svých rozsudcích ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 - 38, ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48, ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, ze dne 19. 5. 2004, č. j. 5 Azs 60/2004 - 52, všech dostupných na www.nssoud.cz, nebo v rozsudku ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004 - 72, publikovaném pod č. 375/2004 Sb. NSS. Jeho judikaturu týkající se podmínek udělení humanitárního azylu, jakož i rozsahu přezkumu rozhodnutí o udělení humanitárního azylu, lze tedy považovat za konstantní a ustálenou.

Smysl tohoto institutu spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ust. § 12 a § 13 citovaného zákona, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu (shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, www.nssoud.cz). V judikatuře Nejvyššího správního soudu se pak jako „*případy zvláštního zřetele hodné*“ pravidelně objevují vysoký věk žadatele či jeho nepříznivý zdravotní stav. Z této judikatury však v žádném případě nelze dovodit, že by za důvod udělení humanitárního azylu bylo možno považovat pronásledování z důvodu náboženského vyznání, jak se nesprávně domnívá stěžovatelka, neboť to je předpokládaným důvodem udělení azylu dle ust. § 12 zákona o azylu.

Vzhledem ke skutečnosti, že v projednávané věci stěžovatelka nedala, kromě výše uvedených důvodů, v průběhu správního řízení správnímu orgánu žádné relevantní informace o důvodech zvláštního zřetele hodných, čímž nesplnila svou povinnost tvrzení, nemůže se následně domáhat důsledné úvahy o možnosti udělení humanitárního azylu.

Jako nedůvodnou shledal Nejvyšší správní soud rovněž námitku nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, kterou stěžovatel spatřuje v tom, že krajský soud alespoň v obecných rysech nepopsal situaci, za níž by správní orgán azyl z důvodů dle ust. § 14 citovaného zákona udělil. K tomuto závěru Nejvyšší správní soud dospěl na základě výše uvedené judikatury a zejména pak svého shora citovaného rozsudku ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48, v němž zdejší soud k možnosti a rozsahu přezkumu výroku o neudělení humanitárního azylu uvedl: *„...samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry“*.

Z ustálené soudní judikatury proto nelze dovozovat povinnost krajského soudu odůvodnit své rozhodnutí ve vztahu k situaci, za níž by správní orgán v případě konkrétního žadatele humanitární azyl udělil. Naopak je nutno respektovat omezený rozsah přezkumu rozhodnutí o udělení humanitárního azylu. Pokud by totiž krajský soud takové úvahy v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl,

jednalo by se o exces z vytyčených mezí soudního přezkumu. Úkolem krajského soudu při přezkumu rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu je prověřit, zda úvaha správního orgánu nevybočuje z mezí a hledisek stanovených zákonem, přičemž v projednávané věci dospěl krajský soud k závěru, že rozhodnutí správního orgánu tyto požadavky splňuje. Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že závěr krajského soudu není nepřezkoumatelný a není ani v rozporu s ustálenou soudní judikaturou.

Ve vztahu k druhé formě mezinárodní ochrany, a sice tzv. doplňkové ochraně, jejíž udělení se stěžovatelka rovněž domáhá, zdejší soud uvádí, že jejím smyslem a účelem je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v ust. § 14a zákona o azylu (vycházejících zejména, avšak nikoli bezvýjimečně, z hledisek humanity založených na objektivních hrozbách) neúnosné, nepřiměřené či jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. Jakkoli se tedy aplikace institutu doplňkové ochrany vztahuje k objektivním hrozbám po případném návratu žadatele do země původu, tedy k částečně jiným skutečnostem nastávajícím v odlišném čase než v případě aplikace institutu azylu, jsou i při rozhodování o udělení či neudělení doplňkové ochrany do značné míry určující tvrzení samotného žadatele, z nichž je třeba vycházet (srovnej usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2008, č. j. 9 Azs 5/2008 - 98, www.nssoud.cz).

V daném případě dovozuje stěžovatelka pochybení žalovaného ze skutečnosti, že se žádným způsobem nezabýval stěžovatelkou předloženými materiály, čímž zásadním způsobem pochybil a porušil ust. § 3 správního řádu. Vzhledem ke skutečnosti, že obsahově shodnou námitkou se Nejvyšší správní soud zabýval výše, a to ve vztahu k neudělení mezinárodní ochrany ve formě azylu podle ust. § 12 zákona o azylu, zdejší soud odkazuje na příslušnou argumentaci a předmětnou námitku shodně posouzenou jako nedůvodnou.

Ze shora uvedeného vyplývá, že ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky.

S ohledem na výše uvedené shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost nepřijatelnou, a proto ji podle ust. § 104a s. ř. s. odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., dle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

Stěžovatelce byl pro toto řízení před soudem ustanoven zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (ust. § 35 odst. 8, ve spojení s ust. § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokátovi částkou 2 x 2100 Kč za dva úkony právní služby – převzetí a příprava věci a písemné podání soudu týkající se věci samé, 2 x 300 Kč na úhradu hotových výdajů, v souladu s ust. § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b) a d) a § 13 odst. 3 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, celkem 4800 Kč. Tato částka byla následně v souladu s ust. § 12 odst. 4 advokátního tarifu snížena o 20 %, neboť jmenovaný advokát zastupuje v řízení před Nejvyšším správním soudem také ostatní členy rodiny stěžovatelky, a to ve věcech sp. zn. 9 Azs 43/2008 a 9 Azs 45/2008, v nichž provedl obsahově zcela shodné úkony právní služby. Ustanovenému zástupci se tedy přiznává náhrada nákladů řízení ve výši 3840 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. července 2008

JUDr. Radan Malík
předseda senátu